

Teatre lliure

© Carles Santos

ARTEFACTES MUSICALS

piturrino fa de músic

creació, direcció i música original

Carles Santos

direcció musical **Francesc Prat**

Comença una dècada prenyada de canvis. Per acompanyar el seu naixement, posem la primera pedra del que volem que s'estableixi com a tradició. Una pedra particular: els **Artefactes musicals**.

Perquè hi ha propostes musicals que els costa trobar l'equipament escènic indicat. Propostes escènicomusicals, músicot teatrals, mixtes, híbrides... D'ara en endavant, volem que ens vinguin a trobar.

La primera proposta consisteix en la represa d'un dels concerts que van ser a la Sala Fabià Puigserver el maig de l'any 2009, dins del cicle **Radicals Lliure**.

Carles Santos, llavors artista resident d'aquest teatre, servia estrictament la seva faceta de pianista i compositor, acompanyat de l'orquestra **bcn216** dirigida per **Xavier Piquer**.

Deu anys després, tornem al Mestre.

una mica de música <https://bit.ly/34vkfLp>

Montjuïc – 3 i 4 de gener

ARTEFACTES MUSICALS. *Piturrino fa de música*

creació, direcció i música original **Carles Santos**

direcció musical **Francesc Prat**

intèrprets piano **Jordi Masó**

orquestra de cambra **bcn216**

violí I **Cati Reus**/ violí II **Maria Roca** / viola **Mariona Oliu** /

violoncel **Daniel Claret** / trompa **Marc Anguera** / trompeta **Raúl**

Calvo / trombó **Gabi Mateu** / bombardarda **Paco Palasí** / tuba

Juanba Doménech / percussió I **Miquel Vich** / percussió II **Núria**

Andorrà

assessorament vocal **Nao Albet** / coordinació **David Albet**

i els equips del **Teatre Lliure**

producció **Teatre Lliure**

a partir de la coproducció amb el **Grup Instrumental BCN 216**

amb la col·laboració de **Caixa Vinaròs**

concert de piano i orquestra de cambra

durada **1h. sense pausa**

seguiu [#PiturrinoFaDeMúsica](#) / [#ArtefactesMusicals](#)

horaris divendres i dissabte **20h.**

preus **29€ / 24,50€** amb descompte / **22€** dimecres (dies de l'espectador) / **21,50€** grups a partir de 15 persones / **16€** Tarifa Plana Abonament Espectador (per a entrades fora d'abonament) / **14,50€** grups universitaris, Carnet Jove, -30 / **9€** Generació Lliure (-30) / **7€** grups de secundària

La més teatral de les obres musicals de **Carles Santos**, estrenada el 2009 en aquest mateix escenari, havia d'inaugurar necessàriament aquest nou cicle d'**ARTEFACTES MUSICALS**. Aquelles propostes escenicomusicals, musicoteatral, mixtes, híbrides, que no tenen un equipament escènic definit. Terra de ningú, si encara en queda.

Piturrino era el nom d'un personatge de *Sama Samaruck Suck Suck* del mateix Santos (2002). Per a aquest artefacte, el converteix en músic –com si Santos seguís considerant-se un furtiu de la composició, “tu fas teatre” li deien com si fos un adjectiu segregador i que l'allunyava dels compositors, sortosament–. I el va titular **Piturrino (és)fa (el)de músic**.

Avui recollim i volem transmetre aquella actitud, aquell *santisme*, aquella manera de sortir a l'escenari, sempre a mort; aquella actitud davant de la música, precipitada, urgent, que explicava en una sessió de càsting d'intèrprets: “No cal que toquin: només com agafen l'aire per començar, ja sé si m'interessen com a músics”.

– david albet

(21 parts musicals) amb els títols

1. Violí i Piano
2. Trombó i Piano
3. Piano i Bombo
4. Quartet de corda n. 1
5. Pas-doble
6. Tres notes
7. Bombardí, Tuba i Piano
8. Un cranc és un crank
9. Lent
10. Violoncel, Piano i Veus (Burila)
11. Trompeta i Piano
12. 2 violins i Piano
13. Trompeta i Pedal
14. Tots
15. Uníson
16. Quartet de corda n. 2
17. Trompa i Piano
18. Violins, TBT, Piano i Campanes
19. Valors afegits
20. 2 Percussionistes
21. És el temps

instrumentació

piano

trompeta en do

trompa en fa

trombó

bombardí en si *b*

tuba 1r

2 violins

viola

violoncel

2 percussionistes: xilòfon / marimba / campanes tubulars / timpani / 2 caixes /
2 toms / 2 bombos / 2 plats sospesos / tam-tam / cascabells
/ fuet

objectes sonors: 2 pistoles
trompeta joguet
sintonitzadora de radio
trituratora
xiulet
2 martells
ferro (placa o cilindre)
espanta-sogres
sac amb botelles de vidre
serra mecànica
mirall (gran)
petards o cohets
gosset mecànic
reproductor CD's

21. És el temps

És el temps de les entranyes reconvertides
És el temps de pensaments rosegats
És el temps de defecacions desitjades
És el temps d'escriure el teu nom a la paret amb la meva pixera
És el temps de netejar-te el cul amb música clàssica
És el temps de digitalitzar el teu clítoris
És el temps
És el temps de treballar a Correus tot l'estiu
És el temps de menjar paella amb un Crist de plata
És el temps de tindre cucs als pits
És el temps de vomitar dins d'una llauna d'*atún*
És el temps de tacar els llençols mentre passa la banda municipal
És el temps d'anar al teatre sense bragues
És el temps, és el temps
És el temps de menstruar el dia de Corpus Christi
És el temps de pegar-li foc al parrufall
És el temps de no tindre vergonya nacional
És el temps de congelar el semen de Bach
És el temps de no ser
És el temps de no ser el fill del teu pare
És el temps, el temps de cridar

Carles Santos

Vinaròs, 1940 - 2017

Pianista, compositor i artista polifacètic. Graduat pel Conservatori Superior de Música del Liceu de Barcelona. Va continuar els seus estudis a París, amb els mestres Février, Casadesús, Maga Tagliaferro i Margaret Long; i posteriorment a Suïssa, com alumne de Harry Datymer. El 1961 va començar a

actuar de pianista, interpretant obres de Bartók, Schönberg i Webern. A l'inici de la seva activitat professional, Joan Brossa li va demanar la música per *Concert irrelevant*, per commemorar el 75è aniversari de Joan Miró. El 1968 es va traslladar als Estats Units, on va conèixer músics d'avantguarda com John Cage. Als anys setanta va fundar, juntament amb Josep Maria Mestres-Quadreny, el Grup Instrumental Català (GIC).

Va treballar en cinema amb Pere Portabella, com a compositor, intèrpret i guionista, a *Nocturn 29* (1968), *Miró l'altre* (1969), *Informe general sobre algunas cuestiones para una proyección pública* (1976), *El pont de Varsòvia* (1989), *Las variaciones Goldberg* (2007). Com a realitzador, també té filmografia: *L'àpat* (1967), *La cadira* (1968) o *LA-RE-MI-LA* (1979).

Vinculat al Teatre Lliure des dels inicis el 1976, va col·laborar estretament amb Cesc Gelabert i Frederic Amat, entre altres. Va ser artista resident d'aquest teatre de l'any 2005 al 2012.

Creador de la Companyia Carles Santos amb Mariaelena Roqué, va presentar la seva obra com a autor, compositor i director en teatres i festivals internacionals, com ara el Festival de Teatre d'Edimburg, el Festival d'Automne de París i l'Odéon, Les nuits de Fourvière i TNP de Lió, entre altres.

Alguns dels seus espectacles més destacats van ser *Arganchulla Arganchulla Gallac* a l'Akademie der Künste de Berlín (1987), *Tramuntana Tremens* al Mercat de les Flors Barcelona (1989), *Asdrúbila* (1992), Jocs Olímpics de Barcelona (1992), *Ricardo i Elena* al Teatre Nacional de Catalunya (2000), *L'adéu de Lucrecia Borja* per a la inauguració del Teatre Lliure de Montjuïc (2001), *Sama Samaruck Suck Suck* a la La Villette de París (2002), *El Compositor, La Cantant, el Cuiner i la Pecadora* (2003) i *La meua filla sóc jo* (Teatre Lliure, 2005, espectacle guardonat amb tres Premis Max).

El 2007 va presentar al Palau Sant Jordi de Barcelona una cantata per a 3000 nens i nenes per encàrrec del Secretariat de Corals Infantils de Catalunya, la gira d'*El fervor de la perseverança* i el concert de piano *He de ser castigat per no haver estimat mai ningú*. Va seguir-lo *Ebrofalia copulativa*, al Sònar de Frankfurt.

Va compondre també la música de *Tirant lo Blanc*, de Joanot Martorell, dirigida per Calixto Bieito, i l'acció per a piano i la ballarina Sol Picó en la versió de l'*Himne dels Segadors*, presentats en el marc de la representació de la Cultura Catalana a la Fira del Llibre de Frankfurt.

El maig de 2008 va estrenar al Teatre Lliure *Brossalobrossotdebrossat* (premi de la Crítica 2008) un homenatge íntim al poeta Joan Brossa, amic i col·laborador seu. El seus últims espectacles al Lliure van ser *Piturrino fa de músic*, un concert al límit de la interpretació musical, que es va poder veure a l'Espai Lliure durant el cicle Radicals el maig de 2009, la reposició de *La pantera imperial* (2009/10), *Chicha Montenegro Gallery* (2010/11), i *Schubertnacles humits* (2011/12).

Va ser artista convidat a la fira de Música Mediterrània de Manresa amb els espectacles *Sis tenores i un senyor* i *Els monts*. El gener de 2010 va organitzar la celebració de la romeria de St. Sebastià, patró de Vinaròs, en el 400 aniversari de la relíquia (amb la participació d'unes 20.000 persones) i aquell mateix mes va presentar al Teatro Circo Price de Madrid la vetllada *Carles Santos vs. Carles Santos* dins el cicle *La lucha libre vuelve al Price*.

Santos va formar part de l'equip artístic de l'espectacle *Belmonte* (1988/89), de la Gelabert Azzopardi Companyia de Dansa, que es va reposar la temporada 2010/11 al Teatre Lliure. L'any 2011 va estrenar *Maquinofòbia pianolera*, una creació amb Cabo San Roque al Festival de Portaferrada. També va signar la composició musical d'*El gran teatro del mundo* de Calderón de la Barca dirigida per Calixto Bieito, estrenada al Teatre de Friburg el novembre de 2011 i presentada al Teatre Lliure dins de la programació del GREC 2012 Festival de Barcelona.

Els seus darrers espectacles van ser *Patetisme il·lustrat*, el 2015, i *Collar de cranis Esquerdes parracs enderrocs*, el 2017, estrenats tots dos al Teatre Nacional de Catalunya.

A més de la seva producció musical, cinematogràfica i escènica, Carles Santos també va ser creador d'una important obra plàstica, principalment fotogràfica. El 2006 va ser objecte de dues exposicions: *Visca el Piano*, sobre el conjunt de la seva obra, a la Fundació Miró de Barcelona, i *Mariaelena desvesteix Carles*

Santos, creada per Mariaelena Roque amb els vestuaris pertanyents a les seves obres al Museu Tèxtil i de la Indumentària de Barcelona.

Va ser distingit amb diversos premis i condecoracions, com el Premi Nacional de Composició de la Generalitat de Catalunya (1990); el Premi Ciutat de Barcelona de la Música (1993); el Premi Ciutat de Barcelona a la Projecció Internacional (1996); la Creu de Sant Jordi (1999); el Premi Nacional de Teatre (2001); el Miquelet d'Honor de la Societat Coral *El Micalet* de València (2005); el Premi Nacional de Música en la modalitat de composició, atorgat pel Ministeri de Cultura (2008), i el Premi Carles Salvador a la trajectòria individual de Maestrat Viu (2015).

Entre els anys 2000 i 2012 va rebre també 13 premis Max de les Arts Escèniques.